

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **Správa železnic, státní organizace, IČO 70994234**
sídlem Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, 602 00 Brno

za účasti
osoby na řízení zúčastněné: **ČD Cargo, a.s., IČO 28196678**
sídlem Jankovcova 1569/2c, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře ze dne 27. 11. 2020 č. j. UPDI-4169/20/KP,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobkyni se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým předseda Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře (dále též „*předseda Úřadu*“) potvrdil rozhodnutí Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře (dále též „*Úřad*“) ze dne 23. 9. 2020, č. j. UPDI-3430/20/ZA. Tímto rozhodnutím Úřad podle § 61 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), ve spojení s § 34e odst. 1 a 3 zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o dráhách*“), nařídil žalobkyni jako přidělcí kapacity předběžné opatření spočívající v zákazu používat po uplynutí lhůty 90 dnů od oznámení tohoto rozhodnutí Prohlášení o dráze celostátní a regionální platné pro přípravu jízdního řádu 2020 a pro jízdní řád 2020 a Prohlášení o dráze celostátní a dráhách regionálních platné pro přípravu jízdního řádu 2021 a pro jízdní řád 2021, v účinném znění, v rozsahu následujících článků dokumentu Popis zařízení služeb, č. j. 16396/2019-SZDC-GR-O11, v účinném znění:

a) článku 2.1 v části textu: „*Správa železnic na jí provozovaných místech nakládky a vykládky poskytuje službu dlouhodobého použití místa nakládky a vykládky v souvislosti se žádostí o kapacitu dráhy do ročního jízdního řádu a jeho pravidelných změn (řádová žádost do jízdního řádu, pozdní žádost do jízdního řádu, žádost do změny jízdního řádu) a v souvislosti s dlouhodobými ad hoc žádostmi. Dopravce má v tomto případě rezervovanou kapacitu místa nakládky a vykládky pro nakládku a vykládku drážních vozidel včetně jejich odstavení od doby přistavení drážních vozidel v rámci pravidelné obsluhy do doby nakládky a/ nebo vykládky a od doby nakládky a/ nebo vykládky do doby odvezení drážních vozidel v rámci pravidelné obsluhy. Dopravce je povinen upřesnit své požadavky na kapacitu místa nakládky a vykládky v souladu se skutečným stavem nejpozději v pátek předchozího týdne na týden následující. Pokud tak, neučiní, Správa železnic bude jednat tak, jako by dopravce sdělil, že rezervovanou kapacitu místa nakládky a vykládku neplánuje využít a nabídne ji jiným zájemcům.*“;

Shodu s prvopisem potvrzuje M.P.

b) článku 6.1.1 v části textu: „Kapacita místa nakládky a vykládky bude na základě podané žádosti dopravci rezervována na celé požadované období. Přidělení kapacity místa nakládky a vykládky bude provedeno až na základě upřesňující žádosti podané obdobným způsobem jako žádost nejpozději v pátek předchozího týdne na týden následující. Upřesňující žádost musí obsahovat kalendářní dny a časy, kdy dopravce skutečně plánuje využít kapacitu místa nakládky a vykládky. V ostatních dnech, kdy dopravce neplánuje využít kapacitu místa nakládky a vykládky bude rezervace kapacity zrušena a nabídnuta jiným dopravcům. Pokud dopravce v termínu předem upřesňující žádost nepodá, má se za to, že neplánuje využít kapacitu místa nakládky a vykládky a Správa železnic rezervaci kapacity zruší.“;

c) článku 6.2.1 první odstavec včetně obou odrážek, končící textem: „Správa železnic rezervuje kapacitu pro dlouhodobé použití místa nakládky a vykládky za podmínky, že:

- o žádost o dlouhodobé použití místa nakládky a vykládky navazuje na žádost o přidělení kapacity dráhy do ročního jízdního řádu a jeho pravidelných změn (řádná žádost do jízdního řádu, pozdní žádost do jízdního řádu, žádost do změny jízdního řádu) nebo na dlouhodobou ad hoc žádost;
- o po celou požadovanou dobu nebyla již rezervována kapacita jinému dopravci.“;

d) článku 6.2.1 druhý odstavec, první dvě odrážky: „Správa železnic přidělí kapacitu pro dlouhodobé použití místa nakládky a vykládky za podmínky, že:

- o dopravce má již kapacitu rezervovanou dle předchozího odstavce;
- o dopravce podal upřesňující žádost v souladu s ustanovením kapitoly 4.1.1.“

e) článku 6.2.1 čtvrtý odstavec: „Při rezervaci kapacity místa nakládky a vykládky postupuje Správa železnic vůči všem dopravcům nediskriminačně. V případě konfliktů dvou a více žádostí se Správa železnic nejprve pokusí o dohodu s dopravci. V případě, že ke dohodě nedojde, Správa železnic přednostně rezervuje kapacitu místa nakládky a vykládky tomu dopravci, který má přidělenou kapacitu dráhy a plánuje využití kapacity zařízení služeb ve větším rozsahu (delší časové období, větší počet cyklů apod.). V případě stejného rozsahu žádosti přednostně rezervuje kapacitu místa nakládky a vykládky tomu dopravci, který podal žádost dříve.“;

f) článku 6.2.1 pátý odstavec: „Správa železnic se smí při koordinaci žádostí dle předchozího bodu v nezbytné míře odchýlit od požadovaného rozsahu kapacity místa nakládky a vykládky, pokud je to vhodné pro efektivnější využití kapacity, přitom však dbá, aby byl zachován účel, pro který je kapacita místa nakládky a vykládky dopravcem požadována. Je-li to účelné a technicky možné, může Správa železnic přidělit (rezervovat) kapacitu místa nakládky a vykládky současně více dopravcům. V takovém případě má Správa železnic právo určit technologii spolupráce mezi dopravci a požadovat technické zajištění této spolupráce (např. přítomnost hnacího vozidla pro posun drážními vozidly).“;

g) článku 6.2.2 třetí odrážka následující po prvním odstavci: „po celou požadovanou dobu nebyla již rezervována nebo přidělena kapacita jinému dopravci.“

2. S účinností od 1. 1. 2024 přešla působnost původního žalovaného Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře na Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, v souladu s čl. X odst. 1 a 2 zákona č. 464/2023 Sb., kterým se mění a ruší některé zákony v souvislosti se zrušením Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře. Soud proto dále jednal s Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže jako s žalovaným, neboť pro určení místní příslušnosti soudu jsou rozhodné okolnosti, které tu byly v době zahájení řízení, pozdější změny na straně žalovaného neměly vliv na místní příslušnost Městského soudu v Praze (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2007 č. j. Nad 13/2007-39).
3. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda lze žalobu věcně projednat, neboť o ní může rozhodnout pouze při splnění všech zákonem stanovených podmínek. Dospěl přitom k závěru, že žalobu je třeba odmítnout z následujících důvodů.
4. Podle § 70 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), *ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu předběžné povahy.*

Shodu s prvopisem potvrzuje M.P.

5. Předně je třeba uvést, že Městský soud v Praze již rozhodoval obdobnou věc totožných účastníků, resp. žalobkyně a původního žalovaného – Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře, kdy se žalobkyně podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Úřadu, jímž bylo, obdobně jako v nynější věci, nařízeno předběžné opatření podle § 61 odst. 1 správního řádu spočívající v zákazu aplikace vymezených částí prohlášení o dráze. Konkrétně se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Úřadu ze dne 13. 12. 2019 č. j. UPDI-3532/19/ZA, jímž bylo žalobkyni nařízeno předběžné opatření podle § 61 odst. 1 správního řádu spočívající v zákazu aplikace některých částí změny č. 2 ze dne 1. 12. 2019 č. j. 70522/2019-SŽDC-GŘ-O5, Prohlášení o dráze celostátní a regionální platného pro přípravu jízdního řádu 2020 a pro jízdní řád 2020, a na něj navazujícího rozkladového rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 14. 1. 2020 č. j. UPDI-0115/20/BL. Městský soud v Praze usnesením ze dne 20. 12. 2023 č. j. 3 A 136/2021-118, podanou žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl, neboť shledal, že rozhodnutí Úřadu, jímž bylo nařízeno předběžné opatření v podobě zákazu aplikace vymezených částí prohlášení o dráze, je rozhodnutím předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. Ke shodnému závěru o předběžné povaze napadeného rozhodnutí, jímž Úřad nařídil předběžné opatření podle § 61 odst. 1 správního řádu, dospěl i Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 15. 2. 2024 č. j. 9 As 19/2024-33 zamítl kasační stížnost žalobkyně proti usnesení o odmítnutí žaloby. Závěry vyjádřené ve specifikovaných rozhodnutích se staly výchozími i pro nyní projednávanou věc obdobného charakteru, neboť soud neshledal racionálního důvodu se od závěrů zejména Nejvyššího správního soudu odchýlit, neboť se jedná o toliko jiné časové období (rozhodnutí Úřadu o nařízení předběžného opatření podle § 61 odst. 1 správního řádu spočívajícího v zákazu aplikace vymezených částí prohlášení o dráze) totožných účastníků (na místo původního žalovaného s účinností od 1. 1. 2024 vstoupil Úřad pro ochranu hospodářské soutěže).
6. Soud tedy předně posoudil, zda napadené rozhodnutí, jímž bylo žalobkyni podle § 61 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 34e odst. 1 a 3 zákona o drahách nařízeno předběžné opatření spočívající v zákazu aplikace některých částí Prohlášení o dráze celostátní a regionální platného pro přípravu jízdního řádu 2020 a pro jízdní řád 2020 a Prohlášení o dráze celostátní a drahách regionálních platného pro přípravu jízdního řádu 2021 a pro jízdní řád 2021 (dále též souhrnně „*Prohlášení*“), je i v dané věci úkonem předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. a je tak ze soudního přezkumu vyloučeno. Vycházel přitom ze závěrů Nejvyššího správního soudu vyjádřených ve shora specifikovaném rozsudku ze dne 15. 2. 2024 č. j. 9 As 19/2024-33. Soud dospěl k závěru, že žalobu je třeba odmítnout z následujících důvodů.
7. K této otázce vycházel ze správního spisu, ze kterého vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
8. Návrhem doručeným Úřadu dne 22. 4. 2020 se společnost CityRail, a.s., IČO 24199010, sídlem Magistrů 202/16, 140 00 Praha 4, domáhala podle § 34e zákona o drahách posouzení, zda jsou některé části Prohlášení o dráze celostátní a regionální platného pro přípravu jízdního řádu 2020 a pro jízdní řád 2020 (dále též „*Prohlášení 2020*“), v rozsahu Popisu zařízení služeb, v rozporu se zákonem o drahách. Zároveň se domáhala vydání předběžného opatření spočívajícího v zákazu aplikace předmětných částí Prohlášení 2020.
9. Rozhodnutím ze dne 4. 5. 2020 č. j. UPDI-1754/20/ND Úřad zamítl žádost společnosti CityRail na nařízení předběžného opatření.
10. Usnesením ze dne 2. 7. 2020 č. j. UPDI-2573/20/ZA Úřad spojil řízení o žádosti společnosti CityRail o posouzení souladu Prohlášení 2020, v rozsahu Popisu zařízení služeb, se zákonem o drahách vedené pod sp. zn RPD003/20 a řízení zahájené z moci úřední týkající se posouzení souladu Prohlášení o dráze celostátní a drahách regionálních platného pro přípravu jízdního řádu 2021 a pro jízdní řád 2021 (dále též „*Prohlášení 2021*“), v rozsahu Popisu zařízení služeb, se zákonem o drahách vedené pod sp. zn RPD004/20.
11. Rozhodnutím ze dne 23. 9. 2020 č. j. UPDI-3430/20/ZA (dále též „*rozhodnutí o předběžném opatření*“) Úřad nařídil žalobkyni podle § 61 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 34e odst. 1 a 3 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje M.P.

o drahách předběžné opatření spočívající v zákazu aplikace některých částí Prohlášení, jak bylo popsáno pod bodem 1. tohoto rozsudku.

12. Usnesením ze dne 23. 9. 2020 č. j. UPDI-3512/20/ZA, Úřad podle § 64 odst. 1 písm. c) bod 1 správního řádu přerušil řízení o posouzení souladu Prohlášení se zákonem o drahách z důvodu zaslání žádosti Soudnímu dvoru Evropské unie o rozhodnutí o souvisejících předběžných otázkách.
13. Dne 7. 10. 2020 byl Úřadu doručen rozklad žalobkyně proti rozhodnutí o předběžném opatření spolu žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu, kterou žalobkyně spatřovala v nevydání rozhodnutí v řízení o posouzení souladu Prohlášení se zákonem o drahách.
14. Proti rozhodnutí o předběžném opatření podala rozklad též společnost ČD Cargo, a.s.
15. Usnesením ze dne 2. 11. 2020 č. j. UPDI-3861/20/KE předseda Úřadu nevyhověl žádosti žalobkyně o uplatnění opatření proti nečinnosti.
16. Předseda Úřadu rozhodnutím ze dne 27. 11. 2020 č. j. UPDI-4169/20/KP zamítl rozklady proti rozhodnutí o předběžném opatření a toto rozhodnutí potvrdil. Toto rozhodnutí žalobkyně napadala předmětnou žalobou, jinými slovy v dané věci je toto napadené rozhodnutí.
17. Oznámením ze dne 4. 5. 2022 č. j. UPDI-1437/22/ZA Úřad oznámil pokračování řízení o posouzení souladu Prohlášení se zákonem o drahách.
18. Rozhodnutím ze dne 2. 6. 2022 č. j. UPDI-1822/22/ZA Úřad rozhodl, že Prohlášení jsou v rozsahu článků 2.1, 4.1.1, 4.1.2, 6.1.1, 6.2.1, 6.2.2 dokumentu Popis zařízení služeb v rozporu s § 33 odst. 3 a 6 zákona o drahách. Jedná se o rozhodnutí správního orgánu I. stupně, proti kterému podala žalobkyně rozklad.
19. Rozhodnutím ze dne 11. 8. 2022 č. j. UPDI-2581/22/KP, předseda Úřadu rozklad proti rozhodnutí ze dne 2. 6. 2022 č. j. UPDI-1822/22/ZA, zamítl a uvedené rozhodnutí Úřadu potvrdil. Jedná se o rozhodnutí správního orgánu II. stupně.
20. Soud konstatuje, že otázkou výkladu rozhodnutí předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 3. 2006 č. j. 2 Afs 183/2005-64, v němž vymezil kritéria rozhodnutí předběžné povahy tak, že musí „současně splňovat následující znaky: 1) musí jít o rozhodnutí správních orgánů ve věcech veřejnoprávních, upravující předběžně či dočasně poměry osob, zajišťující určité věci nebo osoby či zatímně fixující určitý stav (materiální znak); 2) proti tomuto rozhodnutí nebo proti jeho důsledkům musí mít každá osoba, jejíž subjektivní práva jím byla dotčena, možnost bránit se v řízení, jež musí nutně proběhnout (tj. musí být následně po vydání rozhodnutí zahájeno anebo v něm musí být pokračováno, došlo-li k jeho zahájení před vydáním rozhodnutí nebo současně s ním) před správním orgánem, který v dané věci rozhodne s konečnou platností (procesní znak).“
21. Následně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2009 č. j. 2 Afs 186/2006-54 vymezil tři podmínky, které musí rozhodnutí předběžné povahy naplnit. Konkrétně se jedná o tyto podmínky: časovou, věcnou a osobní.
22. K časové podmínce Nejvyšší správní soud dovodil: „Časová podmínka souvisí s dočasným charakterem rozhodnutí předběžné povahy, jak tento charakter vyplývá z nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 8/99 ze dne 3. 11. 1999 (...) Rozhodnutí předběžné povahy musí předcházet rozhodnutí konečnému, na jehož vydání má osoba dotčená předběžným rozhodnutím nárok. Toto konečné rozhodnutí musí podléhat soudnímu přezkumu. Rozhodnutí předběžné povahy může být vydáno buď v rámci již zahájeného řízení před správním orgánem, v němž bude následně vydáno rozhodnutí konečné. V tomto případě je „dočasnost“ předběžného rozhodnutí zajištěna tím, že jednotlivec se může soudně domáhat ochrany před nečinností správního orgánu. Pokud je rozhodnutí předběžné vydáno mimo takové řízení před správním orgánem, musí být jeho „dočasnost“ garantována tím, že zákon jednoznačně stanoví lhůtu, v níž musí být zahájeno řízení a vydáno rozhodnutí konečné. Pokud by takováto lhůta pro zahájení řízení před správním orgánem a vydání konečného rozhodnutí (ovšem v délce odpovídající požadavku Ústavního soudu na

Shodu s prvopisem potvrzuje M.P.

včasnost soudní ochrany) zákonem stanovena nebyla, nelze takové zajišťovací či mezitímní rozhodnutí správního orgánu považovat za rozhodnutí předběžné povahy vyloučené ze soudního přezkumu ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. Zákon dále musí omezovat účinky rozhodnutí předběžného pouze na období do vydání rozhodnutí konečného.“

23. Podmínku věcnou Nejvyšší správní soud konkretizoval jako věcnou souvislost mezi rozhodnutím předběžným a rozhodnutím konečným. „*Rozhodnutí konečné musí rozhodnout mj. o vztazích zatímně upravených rozhodnutím předběžným, tj. konečné rozhodnutí musí v sobě věcně zahrnout rozhodnutí předběžné. V opačném případě by totiž nebylo možné domoci se, alespoň zprostředkovaně, přezkumu předběžného rozhodnutí. To předpokládá i obdobné zákonem předvídané předpoklady pro vydání předběžného i konečného rozhodnutí.“*
24. Osobní podmínku pak shledal Nejvyšší správní soud splněnou tehdy, je-li konečné rozhodnutí adresováno stejné osobě jako rozhodnutí předběžné. „*V opačném případě by totiž opět nebylo možné, aby se osoba dotčená rozhodnutím předběžné povahy domohla soudního přezkumu rozhodnutí předběžného, byť zprostředkovaně pomocí žaloby proti rozhodnutí konečnému.“*
25. Jak bylo uvedeno již výše, předmětem sporu v nyní souzené věci, jak jej vymezila žalobkyně v podané žalobě, je rozhodnutí o předběžném opatření (ze dne 23. 9. 2020 č. j. UPDI-3430/20/ZA). Tímto rozhodnutím bylo nařízeno předběžné opatření podle § 61 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 34e odst. 1 a 3 zákona o drahách spočívající v zákazu aplikace některých částí Prohlášení, a na něj navazující rozkladové rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 27. 11. 2020 č. j. UPDI-4169/20/KP.
26. Městský soud v Praze posoudil povahu napadeného rozhodnutí ve smyslu podmínek vymezených Nejvyšším správním soudem ve shora zmíněném rozsudku (ze dne 27. 10. 2009 č. j. 2 Afs 186/2006-54), přičemž dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí uvedené podmínky naplňuje a jedná se tak o rozhodnutí předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s.
27. Časovou podmínkou shledal soud splněnou, neboť napadené rozhodnutí je toliko dočasného charakteru. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v rámci společného řízení o posouzení souladu Prohlášení 2020, v rozsahu Popisu zařízení služeb, a Prohlášení 2021, v rozsahu Popisu zařízení služeb, se zákonem o drahách. Napadeným rozhodnutím, resp. jemu předcházejícím rozhodnutím o předběžném opatření Úřad pouze dočasně upravil právní poměry, když nařídil předběžné opatření spočívající v zákazu aplikace některých částí Prohlášení. Úřad následně ve věci vydal konečné rozhodnutí ze dne 2. 6. 2022 č. j. UPDI-1822/22/ZA potvrzené rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 11. 8. 2022 č. j. UPDI-2581/22/KP (tato rozhodnutí jsou podrobně popsána v bodech 18. a 19. tohoto usnesení), jimž rozhodl o rozporu dotčených částí Prohlášení se zákonem o drahách. Konečným rozhodnutím ve věci pozbylo předběžné opatření na účinnosti v souladu s § 61 odst. 3 správního řádu (*Správní orgán předběžné opatření zruší rozhodnutím bezodkladně poté, co pomine důvod, pro který bylo nařízeno. Neučiní-li tak, pozbývá předběžné opatření účinnosti dnem, kdy se rozhodnutí ve věci stalo vykonatelným nebo nabylo jiných právních účinků.*). Z uvedeného je zřejmé, že podmínka dočasnosti napadeného rozhodnutí ve smyslu shora přiblížené judikatury byla naplněna.
28. Stejně tak byla splněna i podmínka osobní, neboť napadené rozhodnutí (rozhodnutí o předběžném opatření) bylo adresováno stejné osobě (žalobkyni) jako konečné rozhodnutí ve věci, jímž je rozhodnutí Úřadu ze dne 2. 6. 2022 č. j. UPDI-1822/22/ZA potvrzené rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne ze dne 11. 8. 2022 č. j. UPDI-2581/22/KP.
29. Konečně soud shledal za naplněnou i podmínku věcnou. Napadeným rozhodnutím bylo v rámci nařízení předběžného opatření zakázáno aplikovat Prohlášení 2020 a Prohlášení 2021, v rozsahu vymezených částí článků dokumentu Popis zařízení služeb (části článků 2.1, 6.1.1, 6.2.1 a 6.2.2.) Tyto části byly předmětem řízení ve věci samé. Úřad v rámci konečného rozhodnutí ve věci posuzoval soulad Prohlášení, v rozsahu Popisu zařízení služeb, se zákonem o drahách. Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 6. 2022 č. j. UPDI-1822/22/ZA potvrzeným rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 11. 8. 2022 č. j. UPDI-2581/22/KP, rozhodl tak, že shledal Prohlášení 2020 a Prohlášení 2021 v rozsahu článků 2.1, 4.1.1, 4.1.2, 6.1.1, 6.2.2 dokumentu Popis zařízení služeb v rozporu s §

33 odst. 3 a 6 zákona o drahách. Jak je zřejmé z uvedeného, konečným rozhodnutím bylo rozhodnuto i o otázkách řešených v rámci předběžného opatření (zákonnost a použitelnost částí Prohlášení). Konečné rozhodnutí tedy v sobě po věcné stránce zahrnuje i rozhodnutí o předběžném opatření, které následně ve smyslu § 61 odst. 3 správního řádu pozbylo účinnosti.

30. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. Žalobkyně se mohla přezkumu napadeného rozhodnutí jakožto rozhodnutí prozatímního domoci zprostředkovaně prostřednictvím soudního přezkumu konečného rozhodnutí. Stejně tak měla žalobkyně možnost domáhat se soudní ochrany proti případné nečinnosti Úřadu, jež by vedla k nepřiměřenému prodlužování doby trvání předběžného opatření. Soudu není známo, že by žalobkyně těchto možností ochrany svých práv využila. Tato skutečnost však nemůže ničeho změnit na výše uvedeném závěru o vyloučení soudního přezkumu rozhodnutí o předběžném opatření.
31. Městský soud proto pod výrokem I. tohoto usnesení rozhodl tak, že žaloba podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 70 písm. b) s. ř. s. se odmítá.
32. S ohledem na § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. soud pod výrokem II. tohoto usnesení nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
33. Osobě zúčastněné na řízení soud žádnou povinnost v řízení neuložil, současně neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu nákladů řízení. Proto pod výrokem III. tohoto usnesení v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
34. Žalobkyně soudu zaplatila soudní poplatek ve výši 3 000 Kč [3000 Kč podle pol. 18 bod 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o soudních poplatcích*“)]. Vzhledem k tomu, že o odmítnutí žaloby bylo rozhodnuto před prvním jednáním, vrací se z účtu soudu celý zaplacený poplatek (§ 10 odst. 3 zákona o soudních poplatcích), jak je uvedeno ve výroku IV. tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje M.P.

Praha 22. února 2024

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M.P.